

Arrest

nr. 298 535 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 april 2023 van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten S. VAN ROMPAEY en L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 april 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten;

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een vrouw en twee kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij getrouwd is. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RW, nr. 189065 van 28.06.2017).

De betrokkene toont daarnaast ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illégale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Ook het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Betrokkene en zijn kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen - al dan niet tijdelijk - bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)'.

Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben die hem belemmeren te reizen of terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.08.2021 dat hem betekend werd op 17.08.2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Pris de la violation:

- *De la violation des articles 7, 62 et 74/13 la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Du principe de motivation adéquate et du principe de bonne administration en ce compris le devoir de minutie, l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause ;*
- *De l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;*
- *De la violation des articles 2 et 3 de la Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs individuels ;*
- *De l'article 41 § 1er des lois sur l'emploi des langues en matière administrative du 18.07.1966.*

1. *Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).*

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée."

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase : "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

2. *Considérant que la motivation interne d'un acte suppose que tout acte administratif repose sur des motifs de droits et de fait exacts, pertinents et légalement admissibles.*

Que cette règle s'impose à l'administration y compris lorsqu'elle dispose d'un très large pouvoir discrétionnaire d'appréciation.

Qu'elle impose que l'administration agisse en conformité avec les lois et principes généraux de droit qui lui donnent le pouvoir d'agir.

Que l'erreur manifeste d'appréciation constitue une violation du principe général du raisonnable qui « interdit à l'autorité d'agir contre toute raison ».

Qu'il s'agit également de l'erreur qui est « inadmissible pour tout homme raisonnable ».

Que le Conseil d'état a également indiqué qu'« est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082).

3. Considérant, première branche, que la décision attaquée viole l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative du 18.07.1966 régissant la relation entre le requérant et l'Office des Etrangers.

3.1. Que l'article 41 § 1er de cette loi stipule que :

« Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. »

Que cette disposition vise en effet la relation entre le particulier introduisant une demande de séjour ou réceptionnant une décision de l'Office des Etrangers, en tant que « service central ».

Que cette relation fondée sur la base de l'article 41 §1er des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative permet au particulier de faire usage de la langue de son choix dans sa relation au Service Central s'étendant à tout le pays.

Que dans le cas présent, la langue de la décision attaquée, au regard de l'article 41§1er de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative se devait donc d'être le français.

Qu'en effet, le requérant a fait choix de la langue française dans l'ensemble des procédures administratives qu'il a menées précédemment sur le territoire.

Que sont visées ici les demandes d'autorisations de séjour fondées sur l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que les divers recours en suspension et en annulation introduits devant Votre Conseil.

Que ce faisant, il a fait usage, auprès des services centraux, de la langue française.

3.2. Que selon une jurisprudence du Conseil d'Etat, il était admis que l'article 41 des lois coordonnées en matière administrative n'était pas applicable aux ordres de quitter le territoire qui ne constituent pas la réponse à une demande de séjour :

« Dans le cas où l'acte attaqué ne constitue pas la « suite directe » d'une demande de l'étranger, la jurisprudence francophone du Conseil d'Etat, constatant qu'il n'y a pas lieu de faire application de l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative, souligne qu'aucune obligation linguistique ne s'impose à l'égard d'une telle décision, en application de ces lois.

En ce sens, le Conseil d'Etat met également en exergue, la différence qu'il convient de faire entre un simple ordre de quitter le territoire et des ordres de quitter le territoire qui contiennent une réponse à une demande de séjour ou mettent fin à un statut. Il souligne que l'ordre de quitter le territoire, dans la première hypothèse, ne constitue pas la réponse à une demande de séjour ou d'asile mais est une mesure de police prise d'office par un fonctionnaire de l'Office des étrangers, lequel, après avoir examiné l'ensemble du dossier de l'étranger, constate qu'il est en situation de séjour illégal et en tire les conséquences voulues.

En pratique cependant, il ressort de la lecture de la jurisprudence que les chambres francophones du Conseil, si elles observent que l'acte attaqué n'entre pas dans le champ d'application de l'article 41 des lois coordonnées précitées lorsqu'il ne constitue pas la réponse directe à une demande, n'ont pas encore

explicitement constaté l'absence d'obligation linguistique dans le chef de la partie défenderesse, tel qu'il est relevé dans la jurisprudence du Conseil d'Etat qui vient d'être rappelée ».

3.3. Qu'un arrêt du Conseil d'Etat n°247.685 du 29 mai 2020 a affiné cette jurisprudence en considérant que l'introduction d'une demande n'est pas, en soi, une condition imposée par l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative et qu'une décision qui ne consiste pas en un simple constat d'office de séjour irrégulier doit être établie dans la langue visée par l'article 41 de la loi susmentionnée :

"Het gaat te dezen derhalve niet om de ambtshalve vaststelling van een onwettig verblijf, maar om een beslissing die door de verwerende partij kan worden genomen om een einde te stellen aan een door de betrokkene gevraagd en verkregen verblijfsrecht. Verzoeker heeft zich voor de erkenning van het verblijfsrecht, waaraan met de aanvankelijk bestreden beslissing een einde is gesteld, bediend van het Frans. Derhalve diende de verwerende partij voor de beëindiging van dat verblijfsrecht eveneens het Frans te gebruiken.

Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest aanneemt, is het hierbij niet relevant dat de aanvankelijk bestreden beslissing zelf niet het gevolg is van een door verzoeker ingediende aanvraag. Het indienen van een aanvraag is op zich immers geen toepassingsvoorwaarde voor artikel 41 van de bestuursstaalwet. Het feit dat de aanvankelijk bestreden beslissing betrekking heeft op een eerdere beslissing waarvoor verzoeker zich van het Frans heeft bediend, volstaat voor de toepassing van deze laatste bepaling".

3.4. Qu'il y a lieu de constater que la décision attaquée ne consiste pas en un simple constat d'office de séjour irrégulier.

Qu'en effet, lors de l'adoption d'un tel acte, l'autorité administrative ne peut se limiter au constat de l'irrégularité du séjour dans la mesure où cette dernière doit également veiller à ce que les droits fondamentaux de la personne visée par l'ordre de quitter le territoire soient respectés, ainsi que l'a précisé le Conseil d'Etat dans un arrêt n°253.942 du 09.06.2022 :

« Contrairement à ce qu'expose le Conseil du contentieux des étrangers, l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa apposée sur son passeport ou sur le titre de séjour en tenant lieu », pour en tirer des conséquences de droit.

L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un tel acte à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée » (nous surlignons).

3.5. Qu'il ressort de la décision attaquée que la partie adverse a procédé à une analyse des critères prévus par l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 précitée.

Qu'il doit en conséquence être constaté que cette décision ne consiste pas uniquement en un constat de l'irrégularité du requérant sur le territoire belge.

Qu'il était donc nécessaire que cette décision soit prise et motivée en français.

Que la partie adverse a manifestement violé l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative.

Que la première branche du moyen est partant fondée.

4. Considérant, deuxième branche, que la décision attaquée viole l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 en ce qu'elle ne prend pas correctement en compte la vie familiale du requérant.

4.1. Qu'en effet, en guise d'analyse de la vie familiale du requérant pour répondre aux exigences de l'article 74/13, la partie adverse offre la motivation suivante :

"Betrokkene verklaart een vrouw en twee kinderen in België te hebben. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij getrouwd is. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017)".

Que l'arrêt de Votre Conseil cité par la partie adverse n'est pas comparable à la situation de la requérante.

Qu'en effet, dans l'arrêt susvisé, le Ministère Public avait rendu un avis négatif quant à l'existence d'une véritable relation :

"Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd: het parket van de procureur des Konings te Brugge heeft een onderzoek gevoerd dat aanleiding gaf tot een negatief advies van de procureur des Konings op 28 november 2016 aan de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, waarin werd vastgesteld dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Gelet op het negatief advies van het parket acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Dit houdt in dat de verwerende partij niet erkent dat er een beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Immers, het negatief advies inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM".

Que c'est dans ce contexte que Votre Conseil a considéré qu'une résidence commune ne démontre pas en soi l'existence d'une relation sincère et effective au sens de l'article 8 de la CEDH.

4.2. Qu'il est manifeste que cette analyse n'est pas transposable à la situation du requérant dans la mesure où sa relation avec sa compagne est bien réelle.

Que le fait qu'il ne soit pas marié avec cette dernière ne constitue pas un indice pertinent permettant à la partie adverse de considérer qu'il ne fait que vivre à la même adresse que celle-ci et qu'ils ne partagent aucune vie de famille.

Qu'à l'inverse, le fait que le requérant et sa compagne soient les parents de deux enfants, O. et M.A., avec qui ils vivent à la même adresse, constitue la preuve qu'il existe une véritable vie familiale entre les membres de cette famille nucléaire.

Qu'en se référant à cet arrêt de Votre Conseil, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation qui ne prend pas correctement en compte la vie familiale du requérant.

4.3. Qu'il ressort, en outre, de la décision de la partie adverse d'importantes imprécisions qui témoignent du manque de minutie avec laquelle cette décision a été prise.

Qu'en effet, la partie adverse fonde son analyse de l'intérêt supérieur des enfants du requérant imposée par l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 précitée en partant du principe que ceux-ci se trouvent en séjour légal sur le territoire :

"Ook het bestaan van een kind op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van de vader naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kan de precare situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen. De kinderen hoeven echter niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Betrokkene kan immers vanuit het land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging indienen. (...)"

Qu'il découle de cette motivation que la partie adverse n'a absolument pas tenu compte de la situation familiale réelle du requérant dont les enfants ne séjournent pas de manière régulière sur le territoire belge bien qu'ils soient scolarisés.

Qu'en conséquence, aucune possibilité de demande de regroupement familial n'est ouverte au requérant depuis son pays d'origine.

Que la motivation interne d'un acte suppose pourtant que tout acte administratif repose sur des motifs de droits et de faits exacts, pertinents et légalement admissibles.

Que tel n'est manifestement pas le cas en l'espèce, les données factuelles avancées par la partie adverse dans l'acte attaqué étant erronées sur des points essentiels.

Qu'il n'appartient pas à Votre Conseil de corriger ces faits erronés mais bien de sanctionner la partie adverse d'avoir motivé inadéquatement l'acte attaqué.

Qu'une telle décision est manifestement marquée par un manque de minutie et engendre une décision insuffisante.

Que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation formelle. Qu'en effet, cette dernière est tenue de réaliser un examen sérieux et concret tenant compte des spécificités de la situation du requérant, tel que cela est requis par les articles 62 et 71/13 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Qu'une telle motivation ne prend pas correctement en compte la vie familiale du requérant sur le territoire et viole par conséquent son droit au respect de sa vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Que l'ensemble du moyen est fondé.

Qu'il y a lieu en conséquence d'annuler la décision attaquée."

2.2. In een eerste middelenonderdeel voert verzoeker aan dat hij het Frans gekozen heeft als taal voor de administratieve procedure. Verzoeker wijst erop dat hij zich tijdens de administratieve procedures en tijdens de beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich uitdrukte in het Frans. De bestreden beslissing, die in het Nederlands is opgesteld, zou derhalve een schending uitmaken van artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de bestuursstaalwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. (...)"

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is *in casu* een ambtshalve beslissing die werd genomen nadat werd vastgesteld dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten zoals voorzien in artikel 2 van het wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken is. Dit is een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. De beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is een bestuursmaatregel die ambtshalve is genomen. Het gaat *in casu* niet over een beslissing die werd genomen ingevolge eerdere contacten van verzoeker met verweerder (in een bepaalde taal) of ingevolge een voorafgaande aanvraag maar om een beslissing op grond van ambtshalve vaststellingen. In deze context is artikel 41 van de bestuursstaalwet niet van toepassing (RvS 23 november 2009, nr. 198.142; beschikking RvS 27 april 2023, nr. 15 372).

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker in de eerste plaats op het arrest van de Raad van State met nummer 247 685 van 29 mei 2020 waarin wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van verblijf geen ambtshalve beslissing is maar een beslissing om een einde te stellen aan een gevraagd en verkregen verblijfsrecht. De Raad van State oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken de voormelde beëindigingsbeslissing in het Frans diende te nemen aangezien de betrokkene zich van het Frans bediende voor de erkenning van het verblijfsrecht. De Raad dient vast te stellen dat de onderhavige bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen beëindiging van een erkend verblijfsrecht. De feiten die aan de basis liggen van het onderhavig beroep zijn aldus niet gelijkaardig.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State met nummer 253 942 van 9 juli 2022. Verzoeker citeert een onderdeel van het arrest waarin wordt geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet een loutere vaststelling inhoudt van het feit dat de betrokkene op het grondgebied verblijft zonder houder te zijn van de nodige documenten. Ook de elementen zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen in rekening gebracht te worden. Het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening gebracht dient te worden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het *in casu* niet gaat om een ambtshalve beslissing waardoor artikel 41 van de bestuursstaalwet niet van toepassing is.

Overeenkomstig artikel 39, § 1 *iuncto* artikel 17, § 1, B, van de bestuursstaalwet dient de bestreden beslissing te worden opgesteld in de taal van het taalgebied waar deze kan worden gelokaliseerd. *In casu* werd verzoeker aangehouden in het Brussel Gewest en werd hij alhier ook in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker ook woonachtig is in het Brussels Gewest, namelijk in Sint-Jans-Molenbeek.

Artikel 39 van de bestuursstaalwet luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied. Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 17, § 1, A, 6°, van de bestuursstaalwet luidt:

“§1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelo[k]aliseerd of lo[k]aliseerbaar is:

(...)

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelo[k]aliseerd of niet lo[k]aliseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;”.

Er wordt niet betwist dat ambtenaar M.T. die de bestreden beslissing heeft opgesteld, het Nederlands als hoofdtal heeft of in het Nederlands zijn toelatingsexamen heeft afgelegd.

Bijgevolg is de bestreden beslissing op correcte wijze in het Nederlands genomen en wordt een schending van artikel 41 van de taalwet niet aangetoond.

2.3. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven. De bestreden beslissing zou derhalve een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

In concreto voert verzoeker aan dat het arrest van de Raad waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, niet gelijkaardig is aan de onderhavige zaak. In de geciteerde zaak lag een negatief advies voor van het openbaar ministerie waaruit werd afgeleid dat het voorgehouden gezinsleven niet weerhouden kon worden. Verzoeker voert aan dat zijn relatie met zijn partner werkelijk is, dat zij samen twee kinderen hebben en dat zij allen samenwonen. Door onterecht te verwijzen naar het voormelde arrest van de Raad, zou de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout bevatten.

De Raad merkt vooreerst op dat niet blijkt dat verzoeker nooit toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf waardoor er slechts sprake is van een situatie van eerste toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In het geval van een dergelijk geval moet niet worden getoetst aan het tweede lid, van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Verzoeker diende zich er dan ook van bewust te zijn dat zijn verblijf in België precair was en dat zijn verblijfsstatus zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt in een dergelijk geval, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verderzetten. Verzoekers partner en hun kinderen kunnen vrijwillig terugkeren naar hun land van herkomst. In dit verband dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat op 17 augustus 2021 ten aanzien van verzoeker en zijn partner en kinderen een beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest met nummer 274 405 van 21 juni 2022. Het voormelde bevel is aldus definitief. Er blijkt niet dat verzoekers partner en zijn kinderen op heden beschikken over een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf of uitvoering hebben gegeven aan de voormelde weigeringsbeslissing. In tegendeel, in zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat zijn kinderen alhier schoollopen maar niet beschikken over de nodige verblijfsdocumenten.

Verzoeker betoogt dat hij niet de mogelijkheid heeft om een aanvraag gezinshereniging in te indienen in zijn land van herkomst. De feitelijkheden die in de bestreden beslissing worden weergegeven, zouden niet kloppen en derhalve blijk geven van een onzorgvuldig onderzoek. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke manier dit element afbreuk doet aan de vaststelling dat zijn partner en kinderen niet beschikken over de nodige verblijfsdocumenten en dus met verzoeker kunnen terugkeren naar Marokko.

Verzoeker voert geen concrete elementen die zijn partner en kinderen verhinderen om terug te keren naar hun land van herkomst. Er worden geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die een terugkeer naar Marokko in de weg staan. Aldus blijkt niet dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te motiveren dat zijn partner en kinderen samen met hem kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat sommige elementen die vermeld worden in de bestreden beslissing niet van toepassing zijn op zijn situatie. Doch blijkt uit het geheel van de bestreden

beslissing dat verzoekers gezinsleven op een zorgvuldige en redelijke manier in rekening werd genomen door verweerder. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, vormt deze bepaling een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande volgt reeds dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. Wat betreft het hoger belang van het kind en verzoekers gezondheidstoestand worden er geen concrete grieven aangevoerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT